

fat Commission, ingensomhelst Virkning have, Jeg haaber derfor, at han vil sammensætte denne Commission paa en fleersidig Maade, saaledes at de forskjellige berettigede Anskuelser der kunne finde sig repræsenterede. Dette er, troer jeg, den eneste Maade, hvorpaa Arbejdet kan føre til nogetsomhelst godt Resultat. Den ærede Minister tænker sig forøvrigt denne Commissions Virksomhed paa en ganske anden Maade, end jeg har hørt de foregaaende Ministre, naar de have udtalt sig derom, have tænkt sig det. De have nemlig, forsaavidt jeg har forstaaet dem, tænkt sig at ville forelægge en saadan Forsamling et Udkast, hvorover Forsamlingen da skulde afgive Betænkning, hvormod den nuværende ærede Minister agter at lade denne Forsamling udarbejde et Udkast, som den derefter forelægger ham. Jeg troer, at den første Fremgangsmaade vilde have været den hensigtsmæssigste og rigtigste; thi, da man dog maa forudsætte, at Commissionen ikke skal arbejde altfor længe, troer jeg, at det vil være langt vanskeligere for denne Commission at skaffe et Forslag tilstede, naar den skal bygge paa et Grund og under Indtrykket af de forskjellige Anskuelser, som jeg forudsætter i den vilde blive repræsenterede, end naar den blot skulde afgive en Betænkning over et den af Ministeren forelagt Forslag. For Dieblisset skal jeg indfrænke mig til disse Bemærkninger.

Casse: Det forekommer mig, at det Foredrag, som blev holdt af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg), deelte sig i 2 Hovedafdelinger, hvoraf dog ingen kom til at berøre det, hvorefter egentlig Spørgsmaalet dreier sig. Den sidste Deel deraf indeholdt kun Udtalelsen af en Frygt for, at det foreliggende Forslag skulde lægge Hindringer i veien for Fremgangen af de Lovgivningsarbejder, hvormed man alt er beskæftiget her i Thinget eller i alt Fald snart vil blive det. Denne Deel af den ærede Rigsdagsmands Foredrag er imidlertid allerede imødegaaet saaledes af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Scherning), at jeg ikke skal sige noget Videre hertil. Den første Deel af den ærede Rigsdagsmands Foredrag vedkom efter min Mening heller ikke

Sagen, men indeholdt nærmest kun en historisk Fremstilling af, hvad der var blevet foretaget af den kjøbenhavnske Geistlighed, mod hvilken han rettede endeel Angreb. At tage den kjøbenhavnske Geistlighed og det kjøbenhavnske Convent i Forsvar mod disse Angreb, vilde imidlertid være saameget mere overflødigt for mig, som Rigsdagsmændene for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Gram) og for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) allerede tilstrækkeligt, som det forekommer mig, have tilbagevist de fremsførte Beshyldninger. Da imidlertid de Grindringer, som i saa Henseende bleve fremsatte af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) idetmindste for endeel ere tiltraadte af den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, troer jeg dog, at en noget yderligere Belysning af den Fremgangsmaade, som er brugt af Conventet, af den Grund ikke vil være uden Betydning, at den vil komme til at berøre den Anskuelse om de kirkelige Forhold, som har vist sig rundt omkring i Landet. Medens Statskirken endnu bestod som saadan, vide vi Alle, at der rørte sig stærke Bevægelser for at erholde en større Frihed; men vi vide ogsaa, at der da netop fra den kjøbenhavnske Geistligheds Side allerede meget tidligt blev paabegyndt Bestræbelser, sigtende til at lempe Forholdet saaledes, at disse Bevægelser kunde ordnes paa en ønskelig og hensigtsmæssig Maade. At disse den danske Geistligheds hæderlige Bestræbelser for en Deel blev uden Følger, skyldes, som bekiendt, en Indskydelse, den kjøbenhavnske Geistlighed ikke kunde beherske. Som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) bemærkede, traadte endvidere den kjøbenhavnske Geistlighed ogsaa i særdeles Virksomhed i 1848, og det er netop med Hensyn hertil jeg troer, at et Par Bemærkninger vilde være paa deres Plads, idet de formeentlig vilde vise, hvorledes det kjøbenhavnske Convents Bestræbelser ogsaa dengang vare meget maadsholdende og stode i fuldkommen Harmonie med, hvad der i sig selv maa ansees for at være rigtigt og stemmende med Folkets Larm. Umiddelbart efterat Grundloven havde bestemt, at Kirkens Forsatning skulde ordnes ved Lov, vilde det vistnok have været